

СОНЯШНИК

РІК II.

ГРУДЕНЬ — 1957 — DECEMBER

Ч. 24

О. КАНЮКА

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ

Ой ну, люлі, коточок

Музика М. МЕЛЬНИКА

Слова народні

Повільно *mf* Трохи швидше

Ой ну, лю-лі, ко-то-чок,
у-крав в ба-би мо-то-чок,
та й по-ніс до Га - лі,
Га-ля ста-ла би - ти:

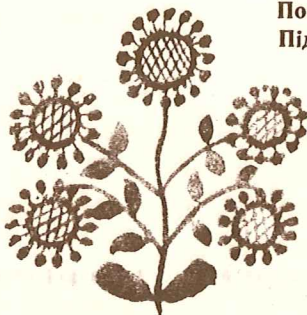
Ой, лю-лі, ой, лю-лі, ой, лю - лі, Не вчи-сь, кот-ку, кра - сти,
а вчи-ся ро-би - ти,
че-ре-вич-ки ши - ти.

Повільно *pp*

Ой! По-шив ко-ток, по-ла-тав, під лав-ко-ю за-хо-вав.

Ой, люлі, ой, люлі...
Ой ну, люлі, коточок,
Украв в баби моточок
Та й поніс до Галі.
Галя стала бити:

— Не вчи-сь, котку, красти,
А вчи-ся робити,
Черевички шити!
Пошив коток, полатав,
Під лавою заховав.

ПЕРШИЙ СНІГ

Ілюстрації К. Мілонадіса

Перший сніг, перший сніг —
Пухкий та біленький.
Вийду я на поріг,
Наберу у жменьки.

Принесу його до хати,
Скачаю в кульочки,
Щоб не знали батько й мати,
Натру свої щочки.

Зачешу ясні косички,
Підійду до неньки,
Скажу: глянь на моє личко,
Чи воно гарненьке?

Як побачать мої рідні,
Скрикнуть: що це сталось?
Чому, Лесю, ти сьогодні
Так нафарбувалась?

А я скажу: не вгадали,
Я не фарбувалась,
Першим снігом, щоб ви знали,
Сьогодні вмивалась!

Панько Шквал

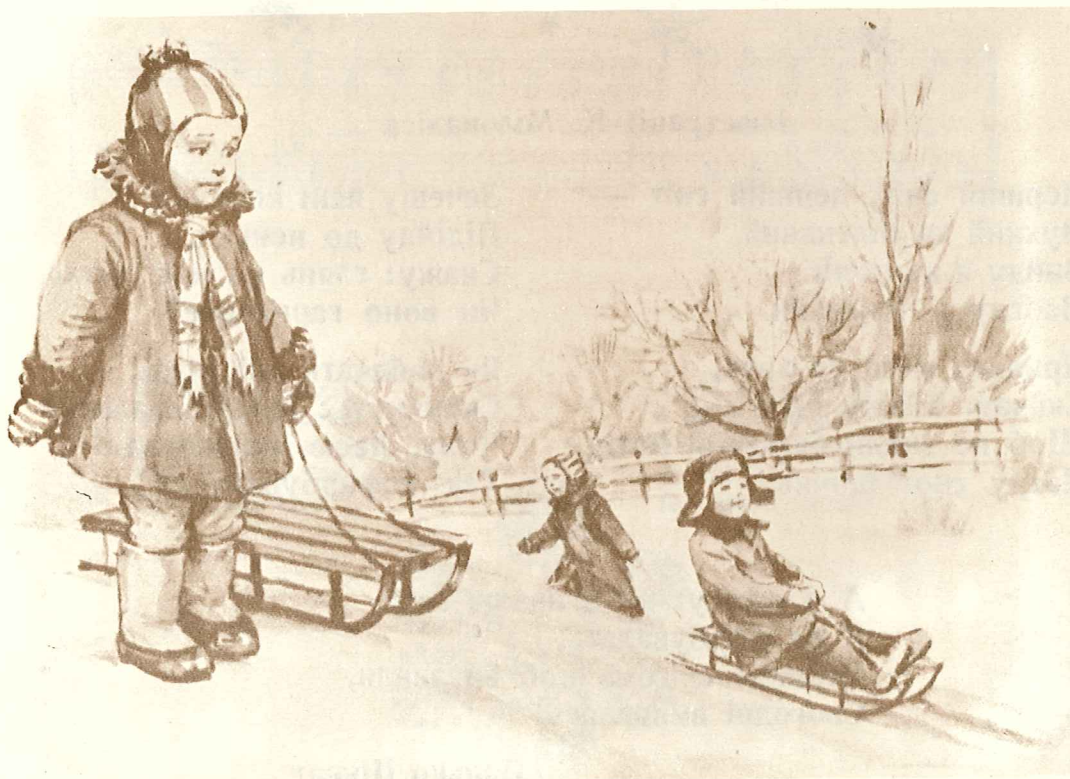
Грицько БОЙКО

ТИ НЕ БІЙСЯ, МИЛОЧКО

У малої Милочки
Є нові санчата,
Та боїться Милочка
Із гори з'їжджати.

І стоїть несміливо
З ними на льоду.
Каже: — Не зумію... —
Каже: — Уп-паду...

Ти не бійся, Милочко,
Не страшні вони...
Ти зумієш, Милочко, —
Тільки розпочни!

Михайло СТЕЛЬМАХ

ЩО ЗА ЗВІР?

Впав сніжок
На лужок,
На стіжок
І на бір.
Під стіжком
З мотузком
Ходить звір.

Здалека,
З дубняка,
До стіжка
Він прибіг.
Скинув шапку,
Став на лапки,—
Смиче стіг.

При долині
В'язку сіна
Звір зв'язав,
Із долини
В'язку сіна
Тягне в бір
Хитрий звір.

Він—вухатий,
Білобокий,
Косоокий
І вусатий...
Як же звіра
Того звати?

МУЗИКА І ЧОРТИ

Білоруська народня казка

Жив колись на світі один Музика. Грати він почав змалку. Бувало, пасучи волів, зробить з лози дудочку та як заграє, так воли траву перестануть скубати — нашорошать вуха, слухають. у лісі затихнуть пташки, навіть жаби в болоті не кумкають.

Поїде на нічліг — там весело: хлопці й дівчата співають, жартують — сказано молодість. А ніч тепла, аж парує.

Так любо!

Але ось Музика візьме та й заграє на своїй дудочці. Дівчата й хлопці одразу, мов по команді, замовкнуть. І в цей час кожному здається, буцім то чимсь солодким наповнилось його серце, якась невідома сила підхопила й несе усе вгору та вгору — у чисте синє, широке небо, до ясних зірок.

Сидять нічліжники, не ворухнуться. Забули, що болять, натружені за день руки й ноги, що діймає голод.

Сидять і слухають.

І хочеться їм отак сидіти все життя і слухати гру Музики.

Змовкне дудочка. Та ніхто не відважиться зрушитися з місця, щоб не злякати того чарівного голосу, що луною розсипався по лісу, по діброві, здіймаючись у небо.

Знов заграє дудочка, уже жалісно. І охопить усіх такий сум... І заплачуть і ліс, і діброва, набіжить хмарка, і з неба так і поллються сльозинки. Ідуть пізно додому з панщини чоловіки й жінки, почують Музику, спиняться, заслухаються. Так і постане усе їхнє життя перед очима — бідність та журба. І такий жаль огорне їх, що не тільки жінки, а й бородаті діди плачуть, як над небіжчиком, або на проводах синів у москалі.

Але ось Музика заграє весело. Покидають чоловіки й жінки коси, граблі, вила, візьмуться в боки — і давай танцювати.

Танцюють люди, танцюють коні, танцюють дерева в діброві, танцюють хмаринки — усе танцює й веселиться.

Отакій був Музика-чарівник: що захоче зробити з серцем, те і зробить!

Підріс Музика, зробив собі скрипку та й пішов у світ. Куди прийде — пограє, за це його нагодують, напоють, як самого найліпшого гостя, ще й на дорогу дадуть.

Довго ходив так по світу Музика, веселив добрих людей, а лихим без ножа різав серця.

Бачать чорти, куди Музика не прийде, скрізь люди менше грішать, і давай гострити на нього зуби.

Одного разу, коли Музика йшов лісом, чорти наслали на нього дванадцять голодних вовків. Заступили вони Музиці в лісі дорогу, стоять та клацають зубами, а очі горять, як розпалені вуглини. У Музики немає нічого в руках, тільки під пахвою скрипка в торбині. “Ну, — думає він, — прийшов мені кінець”.

Дістав Музика з торбини скрипку,

щоб ще раз перед смертю заграє, прихилився до дерева та й повів смичком по струнах.

Мов жива, заговорила скрипка, пішла по лісу луна. Замерли кущі і дерева — не ворухнеться жоден листок. Вовки ж, як стояли з роззявленими пащами, так і закам'яніли. Слухають, забули про голод.

Перестав Музика грати — і вовки, ніби сонні, потяглись у ліс.

Пішов Музика далі. Уже сонечко закотилося за ліс, тільки ще освітлює верхів'я дерев, немов осипаючи їх позолотою. Тихо, як у вусі. Дуже гарний вечір.

Сів Музика на камінь на крутому березі ріки, дістав з торбини скрипку і загравав. Та так хороше, що заслухалися й небо, і земля, і вода. А коли урізав польку, так усе довкола почало танцювати. Зірки мерехтять, як зимою сніг, хмарки пливуть по небу, як ластівки перед дощем, а риба так розгулялася, що ріка кипіла, як вода у горшку.

Не витримав і водяний цар — пустився в танок. Та так розійшовся, що вода залила береги; чорти налякались і пови-скакували з річкових нетрів. Усі сердиті, зубами скрегочуть, а Музиці нічого не можуть зробити.

Тим часом бачить Музика, що водяний цар наробив лю-дям біди — залив поля і городи. Перестав грати, поклав скрип-ку в торбину і пішов далі.

Іде він та й іде, аж ось підбігають до нього два паничі.

— У нас сьогодні гулянка, — кажуть, — пограй нам, пане Музико. Ми тобі заплатимо, скільки хочеш.

Подумав Музика: надворі ніч, ночувати нема де та й гро-шей нема.

— Добре, — каже, — пограю.

Привели паничі Музику в палац. Бачить він — паничів і панянок там хоч греблю гати. На столі стоїть якась велика та глибока миска. До неї підбігають по черзі паничі і панян-ки, вмочують палець і мажуть ним свої очі.

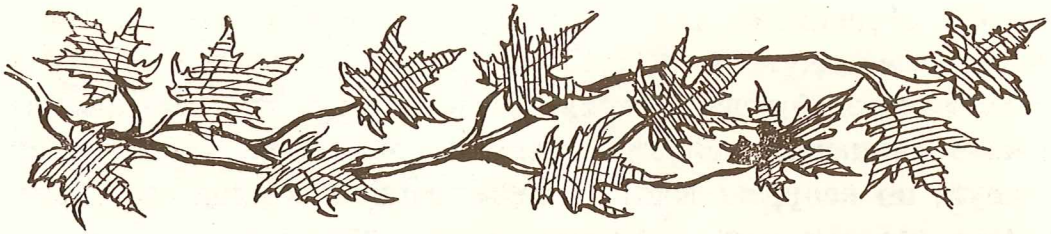
Підійшов до миски й Музика. Вмочив палець і помазав очі. І, як тільки так зробив, — бачить, що це не папанки й паничі, а відьми й чорти, що він не в палаці, а в пеклі.

“Еге, — думає Музика, — так ось на яку гулянку затя-гнули мене паничі! Ну, добре. Я ж вам зараз пограю!”

Настроїв він скрипку, ударив смичком по живих струнах — і тут одразу все пекло розлетілося в тріски, а чорти з відь-мами з писком та вереском розбіглися хто куди.

От з того часу чорти й бояться Музики й більше його не займають.

Переклад з білоруської
Петра Карпенка-Криниці

Юрко ГУНДИЧ

ІЖАК-ГОСПОДАР

Смеркало. В кінці жовтня темрява якось особливо залягає в тіняві дерев, і швидко настає вечір. Я вийшов на лісову галявину і тут же, трохи осторонь, побачив розкішну дику яблуню, вкриту рясними плодами.

Я замилювався лісовою красунею. Захопившись, я не відразу помітив, як просто на мене сунулась невеличка купка листя. Спочатку я подумав, що це мені видалося. Але через мить довелося побачити гостру мордочку звичайного їжака. На його спині було натикано на колючки сухе листя. «От який господар! — подумав я. — Як же це він зробив?»

Їжак пройшов зовсім близько біля мене, на секунду зупинився, ніби відчув, що тут є хтось присутній, хоркнув якісь звуки, схожі на легенький удар барабана, і пішов далі. Я почав за ним стежити. Біля одного куща, зовсім недалеко, була гірка сухого листя, куди й заховався їжак. Незабаром він знову мандрував по своїй дорозі, але цього разу вже не бубонів, а створював шум, схожий на шипіння паровоза.

Я обережно затаївся в кущах, щоб побачити, як же він бере листя на спину. Пройшовши трохи, їжак почав рильцем згрібати листя до купи, а потім раптом ліг своєю колючою спиною на нього, покачався і в ту ж мить спритно встав. Листя,

мов гірка, було
на його колючках.
І знову він про-
йшов повз мене,
але вже мовчки.

Йде він утре-
те, але тепер чо-
мусь попрямував
до яблуні. При-

дивляюся, а їжак своїм рильцем скотив до купи яблука, що були на землі, і так само, як і раніше, ліг на них своїми голками, натиснув спиною і встав. Далі повільно рушив до лігва, несучи на собі яблука. Дивно: їжак годується усякими черв'яками, кротоми, жабами, але плоди не входили до його їжі. Мабуть, харчів уже не було в лісі, от наш господар і вирішив поласувати яблуками.

Так я спостерігав до того часу, поки місяць не сів за верховіття і на галявину залягла тінь. Це перешкодило моему захопленому милуванню працею запопадливого їжака, який готував собі лігво, щоб заснути в ньому до весни. Не бажаючи заважати йому, я тихо пішов між деревами, ступаючи легкими кроками, щоб не злякати цього працювितого лісового господаря.

ЗИМОВА

Олекса ЮЩЕНКО

Сніг, пухнастенький сніжок,
Наче лебедя пушок.

А на яблуні, вгорі,
Червоніють снігурі...

І здалося тут мені,—
То між віт не снігурі,
А висять червонобокі
Зрілі яблука вгорі.

Але ж сніг навкруг, сніжок,
Наче лебедя пушок...

Значить, в нас таки зима
Білий килим підійма!

Приладнав я ковзани,
Слід прорізали вони,
З гірки на широкий став,
Наче вітер, я помчав.

Срібні іскри, що в снігу,
Я збираю на бігу.

Тільки от яка біда —
З тих іскрин в руці вода!

Генрі Лонгфелло

Пісня про Гайявату

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

Твір перекладено за виданням:
«The Song of Hiawatha» by Henry Wadsworth
Longfellow. Houghton Mifflin company.

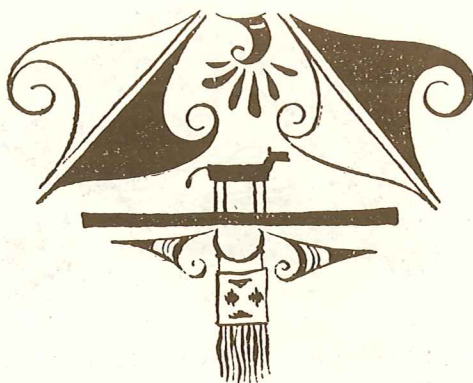
Друкуємо вам, дітки, переклад поеми
відомого американського поета Генрі
Лонгфелло «Пісня про Гаявату».

Ця поема написана ще 1855 року. Г.
Лонгфелло зібрав багато легенд північно-
американських індіанців і на їхній основі
написав цю поему.

«Пісня про Гаявату» перекладена мо-
вами всіх культурних народів світу.
Українською мовою її колись переклав
поет О. Олесь. Ми друкуємо її тепер у
новому перекладі К. Шмиговського.

Це довга поема — складається вона з
22 пісень — і ми її друкуватимемо ча-
стинами.

Редакція

ПРОЛОГ

Як спитаєте ви, звідки
Ці казки, оці легенди
З духом-пахощами лісу,
Із росою луговою,
З голубим димком вігвамів,
З грізним шумом рік могутніх,
З стоголосою луною,
З диким гуркотом та громом,
Що рокоче між горами,—
Відповім я вам, скажу вам:
«Із густих лісів, із прерій,
Від озер в Північній краї,
Із землі Оджибуеїв,
Із землі Дакотів диких,
З гір, із тундри, із болота,
З очеретів, де Шухшухга,
Чапля сизая, гуляє.
Я повторюю, як чув їх
З вуст самого Навадаги,
Славнозвісного музики».

Як спитаєте, де взяв їх
Навадага, такі дикі
І перекази, й легенди,—
Відповім я вам, скажу вам:

«В гніздах птаха лісового,
У норі бобра підводній,
У слідах від ніг бізона,
У гнізді орла гірського;
Іх пташки завжди співали
Серед топкого болота,

В оповитій сумом тундрі:
Четовейк співав, пісочник,
Манг, гагара, й гуска Вава,
Чапля сизая Шухшухга
Та куріпка Машкодаза».

Як питаєте ви далі:
«Хто такий був Навадага?
Розкажи про Навадагу!» —
На всі ваші запитання
Дам я відповідь такую:

«У долині Тавазента,
Серед тихих лук зелених,
Поблизу струмків бренливих
Жив співець той Навадага.
Навкруг селища індійців
Розляглись поля і луки,
А позаду бір сосновий
Там стояв — зелений влітку,
А узимку вкритий снігом,
Повен співу і зітханья.

Ті грайливі струмочки
Видно здалеку в долині:
Навесні — по очеретах,
По кущах вільхи — улітку,
По туманах — в день осінній,
По доріжці темній — взимку.
Біля них жив Навадага
У долині Тавазента,
У зеленій і затишній.

Там співав про Гайавату,
В пісні славив Гайавату
І народження чудесне,
Як молився той і постив,
Як страждав і як трудився,
Щоб міцніло його плем'я,
Щоб ішло вперед все далі!»

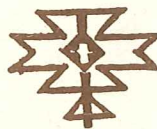
Ви, хто любить все в природі,—
Сяйво сонця у долині,
Тіні в лісі віковому,
Вітру шум у верховіттях,
Буйні зливи, завірюхи,
Любить хвилі рік могутніх,
Що проносяться у хащах,
Гуркіт грому над горами,
З стоголосою луною,

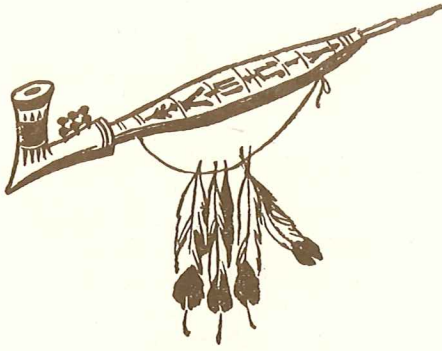
Мов удари крил орлиних,—
Вам присвячую легенду,
Пісню цю про Гайавату!

Ви, кому до серця будуть
Стародавнії балади,
Наче голос іздалека,
Що послухать закликає,
Як дитя мале, говорить
Тихо-тихо, що не знаєш,
Чи сказав хто, чи вдалося,—
Вам казки оці індійські,
Пісня ця про Гайавату!

Ви, хто в простім, чистім серці
Зберігає в бога віру,
Вірить в те, що у людини
Мусить людяне бути серце
І що в лоні людським мусять
Бути світлії бажання
І порив до правди щирій;
Що в життя пільмі похмурій
Всіх підтримує й зміцняє
І веде нас по дорозі
Вічний праведний дух божий,—
Ви послухайте цю повість,
Пісню цю про Гайавату!

Ви, хто любить скрізь блукати
По вузьких лісних доріжках,
Де малиновії грона
Барбарису, посплітавшись,
Нависають над стіною,
Що зеленим вкрилась мохом,—
Хто, спинившись при могилі
З давнім написом забудим,
Палко прагне розгадати
Зміст письмен тих намогильних,
Простих слів тих, слів нехитрих
Про Минуле і Прийдешне,
Повних пафосу і смутку,—
Прочитайте ції руна,
Пісню цю про Гайавату!

ЛЮЛЬКА МИРУ

Н

а вершину Гір Скелястих,
Що стримлять посеред прерій,
Гітчі-Маніту могутній,
Володар життя, спустився.
І з червоної він скелі
Став до себе люд скликати,
Племена всі на нараду.

Від слідів його побігли
Ріки в яснім сьйві ранку
Вниз, через провалля, ніби
Іскри Ішкуда-комети.
Й Дух, нагнувшись над землею,
Пальцем путь струмкам накреслив
По долині й так сказав їм:
«Це — ваш шлях віднині буде!»

Взявши глини на прискалку
Він умілими руками
Виліпив голівку люльки,
Ще й фігурами прикрасив!

Очеретяне в долині
На чубук стебло він зрізав
Із зеленим довгим листям,
Люльку ту набив корою
Із червоної рокити
Та й дмухнув на ліс сусідній:
Лісове гілля гойднулось,
Закуріло, зайнялося...
Твердо ставши на вершині,
Гітчі-Маніту могутній
Запалив там Люльку Миру,
Даючи народам гасло.

Дим здійнявся тихо-тихо
У спокійнім сьйві ранку —
Спершу струменем тоненьким,
Далі — парою густою;
Пара в хмару розрослася,
Ніби ліс підвівсь до неба,
Все угору підіймалась,
Доки неба не черкнула,—
Та й розбилася об небо,
Стала падати додолу.

Із долини Тавазента,
Із долини Вайомінгу,
Із-за гаю Тоскалузи,
З-за далеких Гір Скелястих
Від озер та рік північних
Всі побачили те гасло,
Той димок, що підіймався
Від Пуквони — Люльки Миру.

І пророки всіх народів
Говорили: «То — Пуквона!
Цим ось гаслом іздалека,
Що хитається від вітру,
Як рука, що вабить-манить,
Гітчі-Маніту могутній
Племена до себе кличе,
Всі народи на нараду!»

По річках і по рівнинах
Всі збиралися народи:
Делавери і Магоки,
І Чоктоси, і Команчі,
Йшли Шошони й Чорноногі,
Йшли і Поні, і Омеги,
Йшли Мендени та Дакоти,
І Гарони, й Оджібвеї,—
Всі збиралися народи
На те гасло Люльки Миру,
До тих гір, що серед прерій,
До Червоних Гір Скелястих.

Зупинилися при лузі
Вої з зброєю своєю,
Всі у фарбах — наче листя,
І, мов небо раннім ранком,
Дико дивляться довкола;
В їх очах смертельний виклик,
У серцях — кривава нерість,
Ворожнеча з батька-діда,
Стародавня спрага помсти.

Гітчі-Маніту могутній,
Що створив усі народи,

Глянув з ласкою довкола,
Ніби батько милосердний,—
Глянув на сутички гнівні,
Як на забавки дитячі,
Як на ігри нерозважні.

Він простяг над ними руку,
Щоб ті сварки припинити,
Щоб прогнати спрагу помсти
Тінню від руки своєї,
І слова його величні
Так лунали, як лунає
Грім далеких водоспадів.
В тих словах — пересторога:

«Дітки рідні! Бідні діти!
Слів послухайте ви мудрих,
Слушних слів перестороги
З вуст Великого Владика,
Що створив усі народи!

Я вам дав ліси і звіра,
Я вам дав річки і рибу,
Дав ведмедя та бізона,
Дав оленя та косулю;
Я вам дав бобра й казарку,
Болота наповнив птаством,
Ріки — рибою смачною;
Так чого ж вам, діти, треба?
Нащо сваритесь та б'єтесь?

Я стомивсь від ваших сварок,
Ваших війн кровопролитних,
Від молитв людських про помсту,
Від незгод, сутичок ваших;
Ваша сила — у єднанні,
А незгода — ваше лихо;
Хай же буде мир між вами,
Як між рідними братами!

Я пошлю до вас пророка,
Що звільнить усі народи,
Поведе вас, буде вчити,
В праці й горі буде з вами.
Як підете за пророком,
Жити будете в достатку;
Коли ж будете свавільні,
Всі загинете без сліду!

Ви скупайтеся в цій річці,
Змийте фарби бойовії,
Змийте кров із ваших пальців,
Позакопуйте всю зброю.

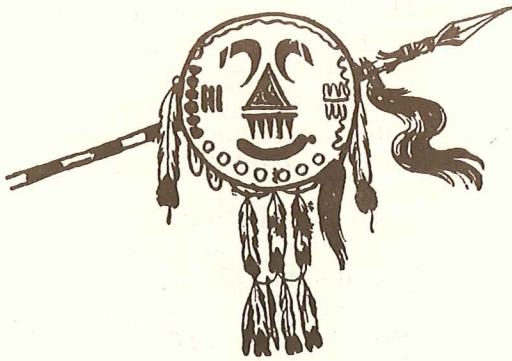
Наберіть з прискалку глини,
Поліпіть із глини люльки,
Наламайте з очерету
Чубуків, оздобте пір'ям,
Запаліте Люльки Миру
І живіть собі братами!»

Разом воїни додолу
Поскидали всю одержу,
Поскидали обладунки,
Всі ввійшли в холодну воду,
Змили фарби бойовії.
Від слідів Владика Світу
Аж до них водиця чиста
Вниз струмочками збігала,—
Нижче ж линули змутнілі
Хвилі з смугами рудими,
Ніби кров була пролита.

Потім воїни на берег
Повиходили, обмившись,
Зброю в землю закопали —
Свою зброю бойовую.
Гітчі-Маніту могутній,
Дух великий і владика,
До своїх всміхався діток.

Мовчки воїни набрали
В руки глини на прискалку,
Поліпили Люльки Миру,
Наламали очерету,
Чубуки убрали пір'ям
Та й пішли собі додому.
А Владика Світу, знявшись
З гір на хмарці білосніжній,
В голубих просторах неба
Зник з очей усіх народів,—
Тільки дим кругом послався
Від Пуквони — Люльки Миру.

п
ЧОТИРИ ВІТРИ

Маджеківісові — слава!
Так старі й малі гукали,
Як вертався він додому.
Ніс священний пояс Вампум,
Як вертався він з країни
Вітру Півночі, з Вобассо,
З царства Білого Кроляти.

Він украв той пояс Вампум,
Знявши з шиї Міші-Мокви,
Величезного ведмедя,
Що наводив жах на людство:
Той лежав вві сні глибокім
На вершечку гір високих,
Ніби скеля, вкрита мохом,
То в рудих, то в сірих плямах.

Він підкравсь до нього тихо,
Поки пазурів червоних
Не торкнувся, поки тепле
Звіра сірого дихання
Пальців мужа не зігріло,—
Як здіймав він пояс Вампум
Через вуха, що не чули,
І заплюшенії очі,
Через ніс та ніздрі звіра,
Чорний ніс, що своїм духом
Зігрівав мисливцю руки,
Маджеківісові пальці.

Потім він підняв дубинку,
Кликнув клич свій войовничий

Та й ударив Міші-Мокву,
Прямо в голову ударив,
В лоб, межі очі поцілив.

Оглушив він тяжко звіра;
Встав Ведмідь, гірський володар,
Та коліна затремтіли,
Й він зарюмсавав, наче баба,
Як вперед ступив несміло
І як сів на задні лапи,—
А могутній Маджеківіс,
Стоячи безстрашно поряд,
Став знущатися із нього,
Виявляти став зневагу:

«Не Ведмідь — страхополох ти.
Хоч і кажеш, що хоробрий,
Бо інакше ти б не рюмсавав,
Наче баба та нікчемна.
Слухай, звіре: вороги ми,
Ворогуємо вже здавна,
Та снаги у мене більше,—
Ти ж ховаєшся у лісі,
Крадькома блукаєш в горах.
Коли б я звалився у битві
Із тобою, я б не ойкнув,
Ти ж, Ведмедю, скиглиш, стогнеш
І своє ганьбиш все плем'я,
Як нещасний Шогодайя,
Як та баба полохлива!»

Знову він підняв дубинку,
Знову вдарив Міші-Мокву —
Прямо в голову ударив.
Череп тріснув, ніби крига,
Що рибалка взимку коле.
Так загинув Міші-Моква,
Той гірський Ведмідь Великий.
Що жахав усі народи.

«Слава, слава, Маджеківіс!
Вітром Заходу ти будеш
Відтепера і назавжди
І триматимеш найвищу
Над всіма вітрами владу.
Нині ти не Маджеківіс,—
Вітер Заходу ти, Кабейн!»

Так зробився Маджеківіс
Батьком всіх вітрів небесних!
Вітер Західний для себе
Залишив він, решту дітям
Він віддав: Вабуну — Східний,
А Південний — Шавондазі;

Вітер Півночі жорстокий
Злому дав Кабібонокка.

Молодий прекрасний Вабун
Ранок сонячний приносив,
Срібні стріли його гнали
Морок з гір і із долини;
Його щокі пломеніли
Золотим, рожевим сяйвом.
Його голос кликав встати
І оленя, і мисливця.

Був самотній в небі Вабун;
І хоча стрічали співом
Його птахи, а всі квіти
В лузі — пахощами й медом,
А ліси й річки стрічали
Його гомоном веселим,—
Серце сповнювалось смутком,
Бо самотній був він в небі.

Якось вранці глянув вниз він —
Там село лежало сонне
І туман білів в долині,
Ніби привид, що блукає.
Там він дівчину побачив,
Що йшла берегом самотна,
Очерет вона збирала
У долині над рікою.

І щоранку після того,
Як дивився він на землю,
Бачив там він сині очі,
Мов озерця світловоді.
Полюбив він цю дівчину,
Що на нього там чекала,
Бо й вона і він — самотні:
Він — у небі, вона — в лузі.

Він припав їй тим до серця,
Що ласкавий був до неї,
Грив і посмішкою, й словом,
Співом ніжним та зітханням,
Що були для дівчиноньки
Мов ті пахощі солодкі;
Тож до серця пригорнувши
Та закутавши у хмарку,
Обернув її на зірку,
Що іскрилась біля нього.
І тепер вони вже завжди
В небі поряд пропливали:

Вабун і з ним Вабун-Анунг,—
Вітер Сходу й Зоря Ранку.

А лихий Кабібонокка
Жив в пустелі, снігом вкритій,
У заметах безконечних,
Жив серед пустель Вобассо,
В царстві Білого Кроляти.
Це його рука дерева
Восени вбирала в пурпур,
В золотистожовті шати.
Це його рука лихая
Випускала сніг лапатий,
Заморожувала ріки;
Гнав на Південь він гагару,
Гнав баклана й чайку сіру
З осоки мостити гнізда
В теплім царстві Шавондазі.

Якось злий Кабібонокка
Із свого замету вийшов,
Вийшов з замку крижаного,
А чуприна його, снігом
Припорошена, тяглася
Вслід за ним, яначе річка.
Скиглячи, подався на південь
По болотах та озерах.

Там знайшов він в очеретах
Тільки селезня Шінгебіс,—
Зграйка риб за ним тяглася.
Він у тундрі болотистій
Залишився зимувати,—
Решта ж птаства подалася
Аж до царства Шавондазі.

Крикнув злий Кабібонокка:
«Дратувать мене хто сміє?
Хто лишивсь в моєму царстві?
Адже Вава, гуска, зникла,
Подалася ген на південь,
Чапля ж сизая Шухшухга
Там давно її чекає!
Я в вігвам ввірвусь і звідти
Весь вогонь повикидаю!»

(Далі буде)

Рились ПОРОСЯТА

Біля ставу у грязюці
Рились поросята.
За кущами, де глибінь,
Сміялись гусята:
— Ой чого ви у грязюці
Риетесь над краєм,

Наближайтеся до нас,
То хоч ми скупаєм!

І. КРИВОШЕЙ

ЗИМОВІ ЗАГАДКИ

Є в нас коники такі:
Дерев'яні, а прудкі.
Хоч який глибокий сніг —
Не загрузнете на них.

На майданчику вона:
Вся блискуча, крижана,
По слизьких її боках
Ідуть діти в саночках.

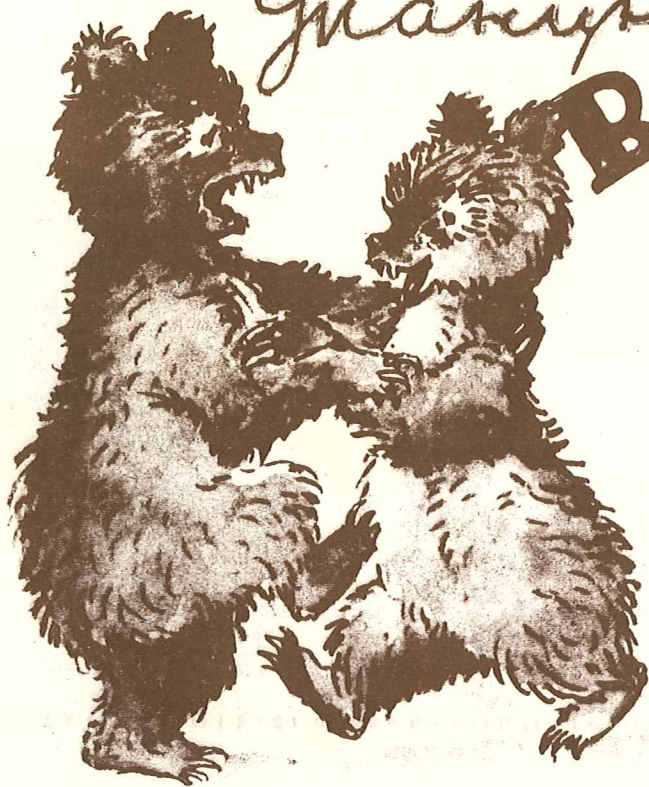
Гіжсичтв ЗАЄЦЬ

Біжить заець по стежині,
Несе діток в кожушині.
А як хто з них крикне —
Він за хвостик смикне.
А як хто заплаче —
Хай під кущик скаче!

Танцювали ВЕДМЕДІ

На старім ожереді
Танцювали ведмеді.
Танцювали, крутились,
Ще й за шиї схопились.
Легше, братіку, бери:
Так за кудли не дери!

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

**“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.**